

Szentkirályi Áurel versei

A HAZÁRÓL

Mit, sejték: az viharra alakult...
 Zúgó vihar lett ifjú életem.—
 Kerestem a megnyugvás éjjelét,
 És új átkot hozott rém végezetem...

A rab megszokja sötét börtönét...
 Az üldözött kioltja életét....

Tied vagyok a négy folyam közt
 Ősi szent föld... kedves hazám!
 Ki tündökölsz vakító fényben
 Európa büszke homlokán....

Tied e kebel dobbanása
 Szeplőtelen honszerelem!
 Éltem üdvét, s minden csepp vérét
 Védszellemednek szentelem....

*

— 1850. —

Óh hon! ha látom
 Halvány képedet
 Önző néptömeg
 Érdekeitől
 Körülvéve
 Az ég haragja
 Jog s törvény fölött
 Vére bíborán
 Pallost emel....

Bilincset vertek
 A hon kezére,
 S' a régi nagyság
 Elaljasult. . . . .
 Bilincset vert a
 Szellem-szabadság
 Vért undokító
 Zsarnoka

S' ki az áruló? . . . .
 Idegen talán? . . . .
 Nem . . . saját fiad
 Kincsszomja ütött
 Hű kebledbe tört
 Imádott hazám!!!

Keletről vész . . . nyugatról bösz vihar . . .
 - Két iker-gyermek összeütközik - ;
 Az ég dörgő villáma közbe száll:
 5 az éj halotti csendje megtörik . . . .

Tűzözön borítja a láthatárt . . .
 Kétségbeesés viharzó keblemet,——
 5 a felbőszült ég villáma helyett
 Szétdörög a terem tő kép z élet. -

— 1867. —

Eldobtam már rab tollamat ....
 A lanttal is félre....
 Újra feljött a szabadság
 Nagy napja az égre....
 S bár elárulva valál, hon!
 Megmaradt szellemed:——
 Árpád hata Im as Istene
 Megvédi életed!!!